

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 9. veličiga serpana 1855.

List 32.

Od polertiga in skesaniga serca.

2.

*Opominjevanje k priserčni zahvali za velike
dobrote Božje, in molitev.*

O moja duša, prevdari in premisli prav iz serca, kaj Mu je celo tvoje bitje dolžno. Gotovo, o Gospod! zato, de si me Ti stvaril, sim sam sebe čisto tvoji ljubezni dolžin; oh še več sim tvojim ljubezni dolžin, ko samiga sebe; za toliko več, za kolikor si Ti večji ko jaz, za kteriga si Ti samiga sebe dal, in kterimu si ti samiga Sebe obljubil. Prosim Te, o Gospod! daj, de občutim po ljubezni, kar zapopadem po spoznanji; naj občutim po nagnjenji, kar spoznam po pameti. Več sim Tebi dolžin, ko samiga sebe; ali več nimam, in še to, kar imam, Ti ne morem čisto iz samiga sebe dati. Ti, o Gospod! vleci moje nagnjenje k Sebi, in stori, de bo vse, kar sim, tvoje iz ljubezni, kakor je tvoje po natori. Glej, moje serce je pred Teboj; prizadeva si, se Tebi perblížati, pa samo iz sebe tega ne more. Stori tedaj Ti, kar samo ne more. Dovolj mi pristopiti k svetišu Tvoje ljubezni. Prosim, išem in terkam. Ki mi zapoveš prositi, daj mi tudi prejeti: ki mi dovoliš iskati, mi dovoli tudi najti; ki me učiš terkati, odpri mi, ki terkam! Komu boš dal, ako prosijočimu odrečeš? Kdo bo našel, ako iskajoč zgreši? Komu boš odperl, ako terkajočiga izklenenš? Kaj boš dal temu, ki ne prosi, ako njemu svojo ljubezen odrečeš, ki prosi? — Le od Tebe hočem prejeti: le Tebe se naj moja duša derži. Po tvoji ljubezni ona koperni; tvoja ljubezin jo krepčaj, jo ozdravi, jo poterdi, jo napolni! Tvoja ljubezin me vsiga vnemi in me vsiga posedi. Vem in spoznam, de jaz nisim vredin ljubezni tvoje; pa Ti nisi nevredin službe svoje stvari. Naj torej, o Gospod, tvoja vrednost mojo nevrednost domesti. Daj, de po tvoji volji svojim greham konec storim, de po svoji dolžnosti Tebi služim. Dodeli mi, de nad svojim življenjem tako čujem, ga tako vpravnam in tako sklenem, de v Tebi zaspim in počivam, in ko bo sklenjeno, me spanje s pokojem, pokoj z varnostjo, varnost s srečno večnostjo sprejme.

Gospod Jezus Kristus, moj Odrašenik, moj Usmiljenik, moj Zveličar! Tebe hvalim, Tebi se zahvalim. Tvoja dobrota, o Bog! me je stvarila, Tvoja milost me je od izvirniga greha ocedila, Tvoja poterpežljivost me je, ko sim se po tistim očejenji po nesnagi drugih grehov valjal, do danes prenasala, ohranila, čakala. Gospod, moj Bog! Začetnik in Pomočnik! Tebe je žejno in lačno moje serce: k Tebi je povzdignjeno moje zdihovanje, moje poželenje, moje kopernenje; Tebe, o Nardo-

brotljivši, o Narladkejši, o Narblagši! hočem, išem, ino upam. Od Tebe samiga želi moja duša tolaženja, o Ti, sladkost moja! Oh, razodeni se tedaj meni, in potolažen bom: „pokaži mi svoje obličje, in otēt bom“ (Psalm 79, 4.); razveseli me s svojo pričujočnostjo, in moje želje bodo nasitene: razkri svoje veličastvo, in nič ne bo mojemu veselju manjkalo. „Moja duša, in ne manj moje meso po Tebi koperni!“ (Psalm 62, 2.) Kdaj boš prišel, moj pričakovani Tolažnik! O kdaj bom vidil svoje veselje, kteriga poželujem! „O kdaj bo perkazanje Tvojiga veličanstva me nasitilo“ (Psalm 16, 15.), po kterim omedlujem! „O kdaj me bo bogastvo Tvoje hiše napolnilo“, po kterim zdihujem! „O kdaj me bojo potoki Tvojih sladkost napajali“ (Psalm 35, 8.), po kterih kopernim! Živi me za tačas, o Gospod! v mojim ptujstvu z žalovanjem in selzami, ki so mi dražji kot vsaka obilnost posvetnih dobrot! „Po dnevi in po noči naj bojo solze moj kruh“ (Psalm 41, 4.), dokler se mi ne poreče: Glej, tukaj je tvoj Bog! Moji zdihljeji mi naj bojo hrana, in moje terpljenje mi naj bo hladilo; dokler ne zaslišim: Glej, tukaj je tvoj ljubej!

Zakaj, o moj Bog! kaj sim postal sam iz sebe? Kaj sim bil? Kaj si Ti iz mene storil, in v kaj sim se sam spet zvergel? V grehu sim bil spočet in rojen, in Ti si me omil. Ti si me posvetil, in jaz sim se omadeževal še s hujsimi grehi. Prirojenimu grehu se ni bilo izogniti; ali potlej sim se valjal v prostovoljnih. Velika je moja revšina, čez silo velika. Reven je, kogar vest terpinči, in ji uiti ne more; še revniši, kogar pogubljenje čaka, ki se otēti ne more. Nesrečin je, ki je sam sebi strašin, še nesrečniši ki ima večne smerti umreti. Obžalovati je, ki se v vednim strahu nad svojo nesnago trese; obžalovati še več, ki ga bo za njegove hudobije večno gorjč terpinčilo. Oboje je hudo, pa še huje to ko uno. Oh, kako britko in hudo je grešiti; in vi, o grehi, kako lahko se je z vami sprjazniti, kako težko pa se vam iztergati! Dokler nagovarjate, se prilizujete; ko ste pa pregovorili, pustite duši smertno željo. Oh, v kake verige zakujete grešnike, ko ste jih oslepili! De bi vender spoznali, „kako hudo in britko je, Boga zapustiti!“ (Jer. 2., 19.), se nazaj vernili in ne več grešili! — Skusil sim si, kako hudo in britko je to. Zakaj ali morajo vedne britkosti pokore tovaršice mojiga življenja biti, ali bojo pa večne martre mojo pogubljivo dušo terpinčile. Je eno britko, je drugo britko in hudo. Reši me, o Gospod! od poslednjiga.

Zetašnje popotvanje na Belo reko.

(Iz pisma gospoda misionarja Ueberbacher-ja do prečastitiga gospod Dr. Mitterutzner-ja.)

Na ladii Zgodnji danici 19. sveč. Bog vas sprimi! Zdaj enkrat smo odrinili (iz Hartuma). 12. t. m. so štuki na barki na odhod streljali. Zbrali so se na barki tovarši, potem zamurčki, sej tudi ti so iz naše deržine, in pa Hartumski veljaki. Jadra so razgeranjene, veter jih napne in ladijo odmakne. Od visoke Pomočnice ima barka ime, v njeno čast in pod njenim varstvom je posvečena, de naj bi oznanovavce svete vere varno peljala v kraj njih namena. Pervi dan smo jadrili do tako imenovaniga „drevesa“, ne deleč od Hartuma, kjer je po navadi vselej prijateljsk obed na odhodnjo. 13. dopoldne smo se ločili od svojih bratov; vgoden veter je ladijo dalje gnal in nam je naše drage spred oči vzel. Na ladii je precej živo; 35 nas je: Gosp. Provikar, gosp. Daninger, učenik in organist, in moja slaba oseba; potlej 4 fantiči našiga misiona. Eden zmed njih je keršeneec (taki, ki se na sv. kerst pripravlja) — Serif po imenu — že precej odrašen, dobre glave, čedniga obnašanja, sploh mladeneč, ki vse lepo in dobro obeta. Redijo ga v misionu, je pa suženj nekiga mahomedanca. Fantè je po svojih željah prav kristjan in lep zgled vsim zamurčkam našiga misiona. De pa njegov kerst ne bo kje njegovimu turškimu gospodarju serca žalil, so ga g. Provikar seboj vzeli na Belo reko; v Gondokori, tam gori pred milostnim tronam Božje Matere se bodo mladenču želje spolnile. Dal mu je njegov gospod sprostivno pismo. Razun brodnikov imamo tudi eniga šivarja in njegoviga učenca, dva žagarja, dva kuharja. K temu pa še zverinjak — lego gosk, purmanov, kokoš, golobov in nekaj prelepih papig, ki od 16. t. m. pri nas stanovanje imajo. Zgodnja danica s svojim stanovavstvom mirno dalje gre. Kmal smo bili v gojzdnih krajih. Stari gojzdi so; ob obeh bregovih Bahr-el-abiad-a nimoze rasejo. Te drevesa pogosto visoko zrastejo, so ternjeve, dajo gumi in nekaj znaa les (Sudholz). Ti gojzdi so prav prijazni. Truma opic po njih skače, papige po vejah prevzetvajo, tičev vse živo je po logu. Gosp. Daninger je med drugim nekiga lepiga višnjeviga tiča srednje velikosti ustrelil, čigar perje se proti solncu v mnogoterih prelepih višnjevih barvah lesketá. Sicer tekajo po teh logih lepe, vesele gazele, in v gostejšim germovji kraljuje mojster lev. V teh krajih so posamezne naselstva Arabljanov, kateri nekaj kmetovajo, nekaj zavolj ladjotesarstva tukaj stanujejo, zlasti je dosti pastirjev, ki se s svojimi čedami sem ter tje sprehajajo. Velikrat smo vidili cele čede krav, volov, kóz in ovc ob reki. Na posameznih krajih so te naselstva v vasi združene.

Pri neki enaki vasi smo 14. zvečer ostali. Ljudje so precej ladijo spoznali in so na jutro pridno prihajali, k Devici Marii na Božjo pot, kakor so rekli. Vsi so hotli ladijo odznotraj viditi. Kteri so bolj pobožniga duha, jim je poglavitna reč Marijna podoba v kapeli, ki jo z nekakim čenjenjem obiskujejo; kteri so pa bolj radovedneži, jih zlasti ogledalo ali zerkalo (spegel) na-se vleče. Zijajo vanj in ne morejo zapopasti, kako de tako čudna figura iz njega gleda. Gledajo po strani, zgorej in spodej, in menijo, de bodo zadej za ogledalam skrivnost zasledili. Vender pa le pri tem ostane, de, kar noter gleda, tudi ven gleda. Ladija ni mogla do terde zemlje, torej so mogli nekoliko

vodo bresti, ako so hotli na-njo priti. Ta okolišina in pa ker bi ne bili radi dobriga vetra zamudili, je storila, de jih je le nekoliko zamoglo na ladijo priti. Drugi so bili zavoljo tega nekoliko nejevoljni ter so se pritožili, če so se letas spridili mem lani, ko so smeli vsi Devico Marijo obiskati. G. Provikar so jih potolažili, de bodo pa drujikrat zamogli priti. Gremo dalje. Kraji, skoz ktere smo zdaj jadrili, s svojimi gojzdnatimi bregovi, to je res kaj prelepiga. Bilo je, kakor de bi bili na prečudnim jezeru v sredi lepiga loga. Krog in krog je Nil z drevjem obdan, ima veliko strugo — večkrat čez pol ure široko. Spredej in zadej se obzor z drevesi ukanljivo zapéra. Močne ovijavne zeli sem ter tje drevesa opasujejo, in celi vertiči povodnjih zeliš po reki plavajo. V nekoliko daljini se pošast — povodnji konj iz vode pomoluje, in krokodil se na pešenim bregu solnči.

15. zvečer smo zakernili v kraj Hasanskih naselstev, kjer smo se celi dan in dve noči mudili. Tukaj se za mision dve prevodivni (transportni) ladii tešete. Brodnarjem so posebno mikavni večeri, kjer se ostaja. Na bregu dobro zakurijo, se krog ognja usedejo, darabuka začne bobneti, dlani ploskati, vsa pesemska zaloga mora na dan, in temu ni kmalo konca. Ako zasačijo še verč „mirise“ (nekakiga ola), je njih dobra volja popolnoma.

O jutranji molitvi.

Akoravno se mora vsak čas duša k Bogu povzdigovati, je vender jutranja doba za molitev nar bolj pripravna, ker jutranja doba našiga duha kakor iz spanja prebudi, in sili človeka, se neutegama spomniti Njega, ki je darovavec vsih dobrot. —

Saj vse stvari po svoji šegi Boga slavijo, angeleci in svetniki ga slavijo in mu v nebesih slavo prepevajo, solnčice s čistimi žarki svojimi, tiči z milimi glasovi in žvergolenjem, petelinček s svojim kikirikanjem, vsako stvarjenje po svoje dobrotniga Stvarnika časti. — Kaj ti, o človek! nar imenitniši stvarjenje Božje na zemlji, boš se pustil od nemarnosti, oholije (ošabnosti) tako prevzeti, de se na Stvarnika svojiga ne zmisliš! vedi, vedi, de te nobena stvar tolikanj pred graham zavarvati in h krepostnimu življenju privabiti ne more, kakor pogostni spomini, ponovljeni zdihljeji, vzdignjena misel do Tajistiga, ki ti je po Božji podobi vstvarjeno, neumerljivo dušo dal, in tebe in vse stvari ohrani. — In resnično, zbudivši se iz spanja, ali ne čutiš po kratkim opočitku nove moči v sebi? Duh tvoj, ali ni nar pripraviši, premišljevati svojiga Očeta, njegovo dobroto, nebeško lepoto, — ko se še ni zamotaval v posvetne skerbi ali še celo večkrat v zlo škodljive zadrege tega življenja? —

Ni tedaj koristnišiga, kakor zbudivši se iz spanja, zmisлити se svojiga Stvarnika. Njemu se zahvaliti za neprecenjani dar življenja, zmisлити se svojih dolžnost, odločiti, strasti in posebno greha se varvati, v ponižnosti, poterpežljivosti, kar je sedanje življenje tolikanj potrebno, se vaditi, v ljubezni do Boga in bližnjiga vnet, ogibati se vsiga, kar Boga žali.

Potrebno in prav dobro je, čez dan že zjutrej storjene obljube: grehu se ne udati, dolžnosti stanu dopolnovati, na smert, sodbo, večnost ne pozabiti, s kratkimi zdihljeji, s tako imenovanimi svetimi pšicami, kakor jih vsak lahko po svojim čutilu in serčnim navdajanji obuja, večkrat čez

dan o priložnim času ponavljati. — Tako tedaj: Z Bogam začni vsako delo in bo dober tek imelo.

Janez Korban.

Nekaj iz slovenske cerkev. zgodovine.

Spisal P. Hieinger.

(Dalje.)

Sabaria, sedanji Kamenec (Steinamanger) na Ogerskim, se tudi šteje za staro škofijsko mesto, ker je bilo poglavitni kraj gornje Panonije (Hansiz Germania sacr. tom. I. Macri Hierolexicon str. 260), vendar od ondod iz perviga časa ni nobeniga škofa ime znano, razun ko bi bil Evteri, Panonski škof v Sardiškem zboru l. 347, iz Sabarije. Namesti tega je pa gotovo, de je sv. Martin, ondašnji rojak, iz Galije v svoje rojstno mesto prišel, de bi od tod krivoverske zmote pregnal; pa le malo je duš pridobil, in terdovratniki so ga s silo iz mesta odgnali. (Paulini vita s. Martini in Bibl. Patrum. tom. VI.) Še je Stridon, rojstno mesto sv. Hieronima, cerkveniga učenika, po navadni misli sedanje Stridovo na Murškem otoku, utegnulo lastniga škofa imeti; v Nicejskim zboru l. 325 je namreč Domnus po enim podpisu imenovan sploh panonski, po drugim pa posebej Stridonski škof. (Colbert Collectio Concil. primeri Collectio Concil. Labbaei). Vendar ta misel, de je stari Stridon sedanje Stridovo, je tukaj le bolj navadna, kjer bi to čast radi za svojo domovino ohranili (Muchar Röm. Noricum Bd. II. Badekovich Natale solum s. Hieronymi); drugi pa Stridon za eno mesto štejejo s staro Sidrono pri izviru Kerke blizo sedanjiga Knina v Dalmaciji. (Farlati Illyr. sacr. tom. I. str. 221). Negotovost dela beseda s. Hieronima (in catalogo scriptor. eccles.), kateri piše, de je iz mesta Stridona, ktero so Gotje razdjali, in je bilo kedaj na meji Dalmacije in Panonije. Te meje namreč niso bile vsak čas enake, ker v prvem času so bile bližje hribov, kateri sedanjo Bosno in Hercegovino ločijo, in niso segale do Save, in pozneji čas se še le nahajajo do Donave in čez Sirmi unstran Save stegnjene. V tej reči blezo resnica še ni dognana, ker beseda sv. Hieronima očitno bolj na stare meje kaže, in je pri njem sploh od Dalmacije veliko govora; verh tega pa Gotje niso samo Panonije razdevali, ampak tudi bolj južne ilirske dežele. (Hieron. epist. ad Heliodor. ad Ageruch.).

Siscia, pozneje poglavitno mesto v posavski Panoniji ali Savii, sedanji Sisek, pozna pred drugimi častitiga škofa sv. Kvirina, kteriga sveto smert, ki se je krog l. 308 prigodila, stari kersanski pesnik Prudenci lepo prepeva. Ob času, ko je grozoviti Galerij oblast imel nad Panonijo, ga je oblastnik Maksim dal prijeti, po nekolikim izpraševanju ga je poslal v Sabarijo; ondi ga je oblastnik Amanci po mnogih potih terpinčil, na zadnje pa v reki Sibari ali Kisešici vtopiti dal. (Martyrol. rom. Bolland Acta Sanct. 4. Jun.) Pozneje so znani: Marka podpisan v Sardiškem zboru l. 347, Konštanci v Akvilejskim in Milanskim zboru l. 381 in 390 (Mansi Collectio Concil. tom. III.); Janez pa l. 530 v prvem, in Konstantin l. 532 v drugim Salonskim zboru. (Farlati Illyr. sacr. tom. II. str. 162 in 173) Iz te poslednje okolisine se sodi, de je Siscia pozneje pod Salonsko nadškofijo v Dalmaciji spadala.

V oziru na stari zemljopis bi se obsega teh škofij tako utegnulo določiti: Petovska je obsegala

del gornje ali pozneje prve Panonije poleg Drave, to je izhodni del sedanjiga Mariborskiga kroga na Štajerskim; Sabarska in pa, če je bila tukaj, Stridonska škofija ste zadevale del gornje Panonije poleg Mure in Rabe, to je izhodni del nemške Štajerske, svet ogerskih Slovincov, pred ko ne, še nekaj slovenske štajerske, razun dela sedanje Ogerske. Sirmska škofija pa je obsegala doljno Panonijo, sedanjo Slavonijo in Serbijo, in je le kot mati cerkev in nadškofija za slovensko zemljo važna bila. (D. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Ker ljudje po več krajih naše škofije močno bolehalo, ne bo letas svetih vaj za mašnike v našim mestu. — Svetinje v spomin brezmadežniga spočetja Marije Device smo ravno kar iz Augsburga dobili; torej naj častiti naročniki o priliki po-nje pošljejo. — *Cerkveniga govornika drugi zvezek* za mesec kimovec, kozopersk in listopad je že nastanjen in se bo te dni pri podpisanih dobil. Prošeni so tedaj vsi gg. prejemavci, de naj s priložnostjo po njega pošljejo. Velja 36 kraje. Tudi prvi zvezek se še dobi. Opomniti zamoremo, de marsikteri gospodje te krajcarje po pošti posebej pošiljajo, kar pa za nje ne kaže prava ako že pisemno naznanijo, kam de naj se jim bukve pošljejo, zamorejo pa denar z lepo priliko odrajtati. — Dr. Andrej Čebašek. — Luka Jeran. — Janez Stritar. — Andrej Zamejc.

* *Sveto pismo.* Pred nekaj časam smo bili sv. pismo naznanili, ki so ga namenili naš milostljivi knez in škof v slovenskim jeziku na svitlo dati; zdaj bo resnica z njim: že je prvi oddelek rokopisa v tiskarnici gosp. Blaznika. Med drugim ga bo izdeloval velik del tudi znani g. Javornik, kakor je bilo unikat omenjeno. Izdajalo se bo le samo v Ljubljani za vse Slovence. — Teržičani podpisujejo na lepo podobo „Matere milostljive“, ki bo 800 gld. veljala, in jo bodo novi cerkvi sv. Jakopa darovali, z namenam, de bi na Marijino prošnjo odjenjala bolezen, ki se je tega mesta hudo lotila. — Zastran bolnikov so mestnjani zlasti hvaležni svojimu škofu, ker so kapucinarje v mesto pripravili, in pa usmiljene sestre poklicali, ki se ravno v ti občni sili tolikanj ljudoljubno do bolnikov obnašajo, de jih ljudje ne morejo prehvaliti.

* Prijatlam in dobrotnikom Kranjskiga zamurca Jožeta bo morebiti všeč slišati, de je šolo dobro izdelal. Perviga pol leta, ko ga je še slovenska beseda bolj mudila, je imel prvi red, zdaj je pa med izverstniki drugi obdarovanec. Še ni celo leto, kar je tukaj, in naučil se je z Božjo pomočjo slovensko in nemško brati in pisati, nekoliko laško in arabsko brati, slovensko govoriti, kersanskiga nauka, kakor ga je za sv. kerst in za šolo potrebno, in kar se sicer še v spodnjim oddelku perviga klasa uči. Zraven tega pa je imel še dosto časa za svoje konje, puške, trobente itd. itd.

Iz Kamnika 3. vel. serp. l. K. — Včeraj smo pri nas prav slovesno „Porciunkulo“ obhajali. Obilna množica pobožnih domačih in ptujih se je v nenavadnim številu v tukajani lepi hiši Božji častitih OO. franciskinov zbrala, vdeležiti se popolnoma odpustikov, ktere je sv. mati katoliška cerkev, vselej skerbna za blagor svojih od Gospoda ji izročenihi otročičev, samostanskim cerkvam po vesoljnim svetu naseljeniga reda sv. Frančiška Serafinskiga podelila. Kdo bi zamogel sošteti vse, ki so skesani v hrepenenji po očišenji obložene vesti spovednice obdajali od večernic pred Porciunkulo do pozne noči in od zgodnjiga jutra družiga dne do zadnje slovesnosti končavne sv. maše! Gospodje duhovni bližnjih

fará, kakor donáči, so se po bratovsko tudi težke nalogo poprijeli, ker OO. franciškani sami bi ne bili mogli vkljub svojiga znaniga blagodušniga truda željam vsih spokorjencov vstreci. Ako bi tudi katerim zmed ljudstva bilo dobriža namena primanjkovalo, jih je krepka beseda prečast. gosp. Moravškiga dekana, zares pridgarja kakor jih je malo, s polno donečim glasam, z resnobnim klicam k pokori vabivši mogla presuniti in odpreti zaperto serce, de se je v njega gnada sv. Duha zamogla izliti. V drugi pridigi so se čast. gosp. Vodiški kaplan praviga oznanovavca serafiske svetosti skazali; so pa posebno okolišine začetka in deljenja popolnoma odpuistikov od Porciunkule živo popisovali.

Vse se je prav lepo vedlo in gotovo je vsak z veselim sercam ta dan končal z vošilam, čez leto ravno kaj taciga dočakati, česar se nadjati smemo, dokler Božja previdnost tukajšnjemu samostanu take može v prid in blagor našimu kraju dajala bo.

Razgled po keršanskim svetu.

V Olomovci je bilo letas 25 mašnikov posvečenih; 23 njih za avstrijski, 2 za pruski oddél olomovske vikši škofije.

Na Češkim v Žlaru je dervniga tatú strela ubila, ravno ko se je z velikim bremenam domu napravljaj.

V Hildesheim-u je hotla katoliška vdova po smerti protestanškiga moža, ki ji je bil katoliško odreje otrok obljubil pa ne spolnil, svoje otroke katoliško zrediti. Protestanski pridigarji pa so zoper njo policijo in sodnijo klicali, in ji dali veliko opraviti. Že se je varno mislila, kar prideta 16. u. m. dva policaja v spavnico bolehne žene, ji ugrabita eniga malih otrok in ga neseta v luteransko sirotišnico, kjer je pod stražo. Mater začne od strahu keré viti in ne more otroka braniti; ali sestre male ugrabljene tekó za policajema in vpijejo: „Pomagajte, malo sestro nam hočejo ukrasti!“ Na to vpitje je veliko ljudstva skupaj vrelo, kteri so preklivali tako samosilstvo. — Čimú to, zmoteni bratje! Zakaj sovražite katoliško cerkev, ki celo vaša vera uči, de se pri nas zamore zveličati?

Na Thurinškim so luteranski pastori v zboru sklenili, spet spoved v njeni začetni podobi vpeljati. — Tako djansko spoznavajo, de je vender le prav, kar katoliška cerkev ima, in de niso prav storili, ko so jo zaverгли.

Turin. Sardinska vlada je krivično postavó, za stran odprave samostanov dala, torej so škofje svojim duhovnam ti postavi nasproti posebne nauke ali vodila razglasili. Ker je Tridentinski sv. zbor nad takimi, ki na cerkveno premoženje sežejo, izobčenje ali izločenje iz sv. cerkve „ipso facto“ izrekel, od kteriga odvezati je papežu samimu prideržano, torej Savojski škofje naznanijo, de v to izobčenje zapadejo: vsi tisti, kteri so za to postavó pri postavodajanji glasovali (to je, svojo misel za njo izrekli), in kteri jo pomagajo spolnovati; tudi vsi, kteri bi cerkvi propopane reči kupovali; in duhovni, ako bi iz tacih reči plačo jemali, brez papeževiga privoljenja.

Med sv. rimskim stolam in avstrijsansko vlado se pripravlja posebna zveza v cerkvenih zadevah (konkordat), kakor je znano. Zavezne predloge ima pretresati posebin odbor; njegovi udje, od nj. c. k. apostolskiga veličanstva zvoljeni so: baron Kübek, baron Bach, grof Thun, vikši škof Dr. Rauscher. Predsednik je grof Buol-Schauenstein. Sliši se, de se bo govorilo tudi od naprave cerkvenih sodnij.

Francosko. Kako de se na Francoskim cerkveni

duh uterjuje in sveta učenost razširja, kaže zlasti tudi orleanska škofija. Ta vikši pastir je namreč sv. Očetu razodel svoje želje in vešila za bolj obsirno in serčniši razcvetanje cerkveniga učenja in znanja v svoji škofii in je prejel od preblaziga nar vikšiga Pastirja redko in predrago oserčevanje ter spodbudovanje k temu početju, namreč oblašt, de sme duhovnam svoje škofije deliti kanoniško stopnjo „baccalaureat-a“ in „licenciata“, kteri bi se je vredni storili. — Ob enim je vikši pastir v posebnim pastirskim listu od 9. mal. travna dal posebne pravila za vse duhovske učenja v njih posebnostih, od prvih detinskih nauk do bogoslovcov in duhovnov, od slovnice do naj vikših teologiških stopinj. Vikši pastir z resno priserčnostjo in ognjeno vnemo govori od potrebniga in imenitniga znanja cerkvenih učenost, ss. očetov, zborov, od sv. Dnha samiga v sv. pismu, in razkazuje, kolika čast je bila ob vsih časih cerkvena učenost za sveto cerkev, koliko drag zaklad, kteriga je cerkveni zarod od cerkvenih očakov sam neprenehama svojim naslednikam zročeval. Ta slava cerkvene učenosti, ki nam ni kaka posvetna čast, ampak čisto Božja, kakor sveti studenec, od kodar ona izvira, se mora tudi z nami dalje dedovati, kakor pri naših očetih itd.

Špansko 20. mal. serp. Vlada je napovedala molitve po vsih cerkvah, de bi kolera odjenjala, ki je razširjena po vsi deželi. — Naj bi tudi ukazala rane celiti, ki jih je zasekala svoji materi, sv. katol. cerkvi! — Samo v Granadi, ki ima 60.000 duš, jih je v 17 dneh (od 27. rož. do 14. m. serp.) 1617 umerlo.

Zvezdica za šolo.

Bog pomaga, kjer človek ne more.

V bolnišnici usmiljenih sester v Freiburgu je deklica 19 let stara, z imenam Krescencija Koch, že celo leto bolna ležala. Život je bil kakor mertev in zunaj glave in rok čisto brez čutila, žgánje, rezanje, vse je bilo zastoj, in zdravnik je spoznal, de njegova pomoč tukaj nič več ne premore, de se bo mertvenje poslednjič v glavo razširilo, česar nasledek je smert. O praznovanji neomadežaniga spočetja je procesija mem bolnišnice šla, in bolnica prosi usmiljene sestre, naj njevo posteljo k oknu pomaknejo, de bo procesijo vidila in svojo pobožnost z molitvi sklenila. Ravno tako tudi pri procesii sv. Rešnjiga Telesa. Sestre so ji roko k molitvi sklenile. Ko sv. Rešnje Telo ugleda, je zaklicala: Jezus usmili se mene, in ti neomadežano spočeta Devica, pribežališe grešnikov, prosi zame! — Na to glas veselja zažene; — pomagal ji je bil Jezus! Čutila je, de ji je dobro, vstane, se napravi in gre doli po stopnicah k bolnišni kapelici, se tam zahvalit. Od tistihmal vstaja in je vsak dan pri Božji službi, desiravno se še slabo čuti. (Volksfreund 14. mal. serp. 1855.)

Grobni napis.

Na vsaki grob.

Ti, ki tukaj se sprehajaš
In po grobih tu postajaš,
Kmalo bodeš tud med nami,
Morde ravno v moji jami;
Zdaj cveteče truplo tvoje
Namestilo bode moje.

Premembe duhoršine.

V Ljubljanski škofii: Gospod Lorenc Dermota, Ustijski kaplan, so 5. veličiga serpana v 45. letu svoje starosti za vročinsko boleznijo umerli. Naj v miru počivajo!